

<< Επιστροφή

Απόφαση **2222 / 2005** (ΣΤ, ΠΟΙΝΙΚΕΣ)

Αριθμός 2222/2005

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΤΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ

ΣΤ' ΠΟΙΝΙΚΟ ΤΜΗΜΑ - ΣΕ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ

Συγκροτήθηκε από τους Δικαστές: Ξυριπίδη Αντωνίου, Αντιπρόεδρο, Χρύσανθο Παπούλια, Ευάγγελο Σταυρουλάκη, Ηρακλή Κωνσταντινίδη και Μιχαήλ Δέτση-Εισηγητή, Αρεοπαγίτες.
Με την παρουσία και του Αντεισαγγελέα του Αρείου Πάγου Χρήστου Λάμπρου, (γιατί κωλύεται ο Εισαγγελέας) και του Γραμματέα Χρήστου Πήτα.

Συνήλθε σε Συμβούλιο στο Κατάστημά του στις 8 Νοεμβρίου 2005, προκειμένου να αποφανθεί για την αίτηση του αναιρεσιόντος - **κατηγορουμένου: Ι. Μ.,** κατοίκου ..., που δεν παρέστη στο συμβούλιο, περί αναιρέσεως της υπ' αριθμ. 229/2003 αποφάσεως του Τριμελούς Εφετείου Δωδεκανήσου.

Το Τριμελές Εφετείο Δωδεκανήσου, με την ως άνω απόφασή του διέταξε όσα λεπτομερώς αναφέρονται σ' αυτή, και ο αναιρεσιών-κατηγορούμενος ζητεί τώρα την αναίρεση της αποφάσεως αυτής, για τους λόγους που αναφέρονται στην από 30 Ιουνίου 2004 αίτησή του αναιρέσεως, που καταχωρήστηκε στο οικείο πινάκιο με τον αριθμό 1332/2004.

Έπειτα ο Αντεισαγγελέας του Αρείου Πάγου Χρήστος Λάμπρου, εισήγαγε για κρίση στο Συμβούλιο τη σχετική δικογραφία με την πρόταση του Αντεισαγγελέα του Αρείου Πάγου Δημητρίου Νικ. Τσίμα, με αριθμό 614/21.12.2004, στην οποία αναφέρονται τα ακόλουθα:

"Εισάγω την υπ' αριθμ. 5/30-6-2004 αίτηση αναιρέσεως του Ι. Μ., κατοίκου ..., κατά της υπ' αριθμ. 229/8-10-2003 αποφάσεως του Τριμελούς Εφετείου Δωδεκανήσου, με την οποία απερρίφθη ως ανυποστήρικτη η έφεση που είχε ασκήσει αυτός κατά της υπ' αριθμ. **3651/11-12-2002** καταδικαστικής αποφάσεως του Τριμελούς Πλημ/κείου Ρόδου και εκθέτω τα εξής:

Κατά την παρ. 1 του άρθρου 476 του ΚΠΔ, όπως ισχύει μετά την αντικατάστασή της με την παρ. 18 του άρθρου 2 του Ν. 2408/1996, όταν το ένδικο μέσο ασκήθηκε, εκτός των άλλων περιπτώσεων, εκπροθέσμως, το δικαστικό συμβούλιο ή το δικαστήριο (σε συμβούλιο), που είναι αρμόδιο να κρίνει σχετικά, ύστερα από πρόταση του Εισαγγελέα και αφού ακούσει τους διαδίκους που τυχόν θα εμφανιστούν, μετά από προηγούμενη ειδοποίηση του αναιρεσιόντος από τον γραμματέα της Εισαγγελίας 24 ώρες πριν από την εισαγωγή της υποθέσεως, κηρύσσει απαράδεκτο το ένδικο μέσο και διατάσσει την εκτέλεση του βουλεύματος ή της αποφάσεως, που έχει προσβληθεί και την καταδίκη του ασκήσαντος στα έξοδα. Εξ' άλλου, από το συνδυασμό των διατάξεων των άρθρων 462 και 473 παρ. 1 του ΚΠΔ, προκύπτει ότι η προθεσμία ασκήσεως του ενδίκου μέσου της αναιρέσεως κατά αποφάσεως είναι 10ήμερη, αρχόμενη από της εκδόσεως της αποφάσεως παρόντος του δικαιούχου, άλλως από τη νόμιμη επίδοσή της στο δικαιούμενο σε αναίρεση και έχοντα γνωστή διαμονή στην ημεδαπή, χωρίς να αρχίζει η προθεσμία, σε κάθε περίπτωση, πριν από την καταχώρησή της στο βιβλίο καθαρογραμμένων τελεσιδικιών αποφάσεων της παρ. 3 του άρθρου 473 του ΚΠΔ, (ΑΠ 416/1995 Π.Χ. ΜΕ' σελ. 750), ενώ τυχόν εκπρόθεσμη άσκησή του τότε μόνο σύγχωρείται, όταν στην κατά το άρθρο 474 του ΚΠΔ συντασσόμενη έκθεση ασκήσεως του ενδίκου μέσου γίνεται επίκληση των περιστατικών, τα οποία συνιστούν την ανωτέρα βία ή το ανυπέρβλητο κώλυμα, που κατέστησε αδύνατη την εμπρόθεσμη άσκηση, καθώς και των αποδεικνυόντων τα

περιστατικά αυτά αποδεικτικών μέσων, άλλως η αναίρεση κηρύσσεται απαράδεκτη (ΑΠ 1781/1994 ΠΧ ΜΕ' σελ. 79). Στην υπό κρίση περίπτωση, η προσβαλλομένη ως άνω υπ' αριθμ. 229/2003 απόφαση καταχωρήθηκε στο βιβλίο καθαρογραμμένων αποφάσεων την 3-11-2003, όπως αυτό προκύπτει από τη σχετική από 2-7-2004 υπηρεσιακή βεβαίωση της αρμοδίας γραμματέως του Εφετείου Δωδεκανήσου. Περαιτέρω, όπως προκύπτει από το συνημμένο στη δικογραφία αποδεικτικό επιδόσεως του δικαστικού επιμελητή της Εισαγγελίας Εφετών Δωδεκανήσου Γεωργίου Μυλωνοπούλου, αντίγραφο της ανωτέρω αποφάσεως επεδόθη νομίμως στον αναιρεσιόντα την 8-12-2003 και δη στο σύνοικο αδελφό του Γ. Μ., στη δηλωθείσα με την έφεσή του διεύθυνση επί της οδού ..., ο ισχυρισμός δε αυτού ότι η επίδοση αυτή δεν ήταν νόμιμη και, συνεπώς, δεν άρχισε να τρέχει η προθεσμία της αναίρέσεως, για το λόγο ότι, από το αποδεικτικό επιδόσεως, δεν προκύπτει αν η απόφαση επεδόθη στον ίδιο ή στον αδελφό του, δεν ευσταθεί, αφού σαφώς προκύπτει ότι επεδόθη στον ως άνω σύνοικο αδελφό. Παρά την επίδοση αυτή, όμως, ο αναιρεσιών εφησύχασε για μακρό χρονικό διάστημα και άσκησε την αίτηση αναίρέσεως του εκπροθέσμως και δη μόλις την 30-6-2004, δια πληρεξουσίου, ενώπιον της αρμοδίας γραμματέως του Εφετείου Δωδεκανήσου, συνταχθείσης της από 30-6-2004 εκθέσεως αναίρέσεως. Στην έκθεση, όμως, αναίρέσεως δεν επικαλείται ο αναιρεσιών κάποιο λόγο ανωτέρας βίας ή ανυπέρβλητο κώλυμα, που να δικαιολογεί την εκπρόθεσμη άσκησή της. Το μόνο που ισχυρίζεται είναι ότι η επίδοση της προσβαλλομένης αποφάσεως δεν ήταν νόμιμη, ισχυρισμός ο οποίος, σύμφωνα με τα προλεχθέντα, δεν ευσταθεί, καθώς και ότι το δικαστήριο εσφαλμένως απέρριψε την έφεσή του ως ανυποστήρικτη. Ειδικότερα, ως προς το τελευταίο αυτό σημείο υποστηρίζει ότι, κατά τη γενομένη την 7-10-2003 έναρξη της δίκης του, είχε εμφανισθεί αυτοπροσώπως στο δικαστήριο, το οποίο και, αφού απέρριψε αίτημα του πολιτικώς ενάγοντος για αναβολή, διέκοψε τη δίκη για τη επομένη ημέρα, 8-10-2003 και ώρα 09.00. Την 8-10-2003, όμως, που επανελήφθη η δίκη, το δικαστήριο, παρανόμως και καθ' υπέρβαση της εξουσίας του, απέρριψε, λόγω μη εμφανίσεώς του, που οφείλετο στο ότι δεν του είχε γνωστοποιηθεί η ώρα επαναλήψεως της διακοπείσης συνεδριάσεως (αυτό δεν είναι αληθές, αφού από τα πρακτικά προκύπτει ότι του γνωστοποιήθηκε η ακριβής ώρα επαναλήψεως της δίκης), την έφεσή του ως ανυποστήρικτη, ενώ θα έπρεπε να προχωρήσει, έστω και εν απουσία του, στην εκδίκαση της υποθέσεως. Ο ισχυρισμός αυτός του αναιρεσιόντος δεν ευσταθεί, δεδομένου ότι, ορθώς το δικαστήριο απέρριψε, με την προσβαλλομένη απόφασή του, την έφεση αυτού ως ανυποστήρικτη, αφού, όπως προκύπτει από τα πρακτικά αυτής, ο αναιρεσιών δεν απεχώρησε κατά τη διάρκεια της δίκης, αλλά πριν από την έναρξη αυτής (ΑΠ 36/2003 ΠΧ ΝΓ' σελ. 892).

Κατά συνέπεια, πρέπει να κηρυχθεί απαράδεκτη, λόγω εκπρόθεσμης ασκήσεώς της, η υπό αίτηση αναίρέσεως και να διαταχθεί η επιβολή των δικαστικών εξόδων στον αναιρεσιόντα (άρθρο 583 παρ. 1 Κ.Π.Δ.).

Για τους ανωτέρω λόγους

Προτείνω: 1) να κηρυχθεί απαράδεκτη ως εκπρόθεσμη η υπ' αριθμ. 5/30-6-2004 αίτηση αναίρέσεως του Ι. Μ., κατά της υπ' αριθμ. 229/8-10-2003 αποφάσεως του Τριμελούς Εφετείου Δωδεκανήσου. Και 2) να επιβληθούν τα δικαστικά έξοδα σε βάρος του αναιρεσιόντος ως άνω Ι. Μ.

Αθήναι, 17-11-2004

Ο Αντεισαγγελέας του Αρείου Πάγου Δημήτριος Νικ. Τσίμας

Αφού άκουσε τον Αντεισαγγελέα, που αναφέρθηκε στην παραπάνω εισαγγελική πρόταση και έπειτα αποχώρησε, και αφού διαπιστώθηκε από την επί του φακέλου της δικογραφίας σημείωση του Γραμματέα της Εισαγγελίας του Αρείου Πάγου ότι ειδοποιήθηκε νομίμως και εμπροθέσμως, σύμφωνα με την διάταξη του άρθρου 476 παρ. 1 ΚΠΔ, ο αντίκλητος του αναιρεσιόντος.

ΣΚΕΦΘΗΚΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΝΟΜΟ

Από τις διατάξεις των άρθρων 507 παρ. 1 και 473 παρ. 1 και 3 ΚΠΔ προκύπτει ότι η προθεσμία για την άσκηση αναιρέσεως κατ' αποφάσεως που εκδόθηκε με απόντα τον κατηγορούμενο είναι δέκα ημέρες και αρχίζει από την επίδοση μεν της αποφάσεως, αν αυτή έγινε μετά την καταχώρισή της καθαρογραφημένης στο ειδικό βιβλίο που τηρείται από τη γραμματεία του ποινικού δικαστηρίου, από την καταχώριση δε αυτή, αν η επίδοσή της προηγήθηκε. Εξάλλου, η εκπρόθεσμη αίτηση αναιρέσεως είναι απορριπτέα ως απαράδεκτη, σύμφωνα με το άρθρο 476 παρ. 1 ΚΠΔ). Τέλος, ενόψει της γενικής αρχής του δικαίου, κατά την οποία κανένας δεν μπορεί να υποχρεωθεί στα αδύνατα, επιτρέπεται η εκπρόθεσμη άσκηση οποιουδήποτε ενδίκου μέσου, όταν υπάρχει λόγος ανώτερης βίας ή άλλου ανυπέρβλητου κωλύματος. Σ' αυτήν την περίπτωση όμως, εκείνος που ασκεί το εκπρόθεσμο ένδικο μέσο, οφείλει κατά την έννοια του άρθρου 474 παρ. 2 του ΚΠΔ, να παραθέσει στη σχετική έκθεση η αίτηση τα πραγματικά περιστατικά της ανώτερης βίας ή του ανυπέρβλητου κωλύματος, εξαπτίας των οποίων δεν μπόρεσε να ασκήσει εμπροθέσμως το ένδικο μέσο και συγχρόνως να επικαλεσθεί τα αποδεικτικά μέσα από τα οποία αποδεικνύονται τα περιστατικά αυτά.

Στην προκειμένη περίπτωση, η προσβαλλόμενη υπ' αριθ. 229/8.10.2003 απόφαση του Τριμελούς Εφετείου Δωδεκανήσου, με την οποία απορρίφθηκε ως ανυηποστήρικτη η έφεση που ο αναιρεσείων είχε ασκήσει κατά της υπ' αριθ. 3651/11.12.2002 καταδικαστικής αποφάσεως του Τριμελούς Πλημμελειοδικείου Ρόδου, καταχωρίστηκε καθαρογραφημένη στο ειδικό βιβλίο στις 3.11.2003, όπως αυτό προκύπτει από τη σχετική από 2.7.2004 υπηρεσιακή βεβαίωση της αρμόδιας γραμματέως του Εφετείου Δωδεκανήσου και επιδόθηκε, όπως προκύπτει από το συνημμένο της Εισαγγελίας Εφετών Δωδεκανήσου, Γεωργίου Μυλωνόπουλου, νομίμως στον αναιρεσείοντα στις 8.12.2003 και δη στο σύνοικο αδελφό του Γ. Μ. στη δηλωθείσα με την έκθεση εφέσεως διεύθυνση της κατοικίας του επί της οδού ... Όμως, η υπό κρίση αίτηση αναιρέσεως ασκήθηκε στις 30.6.2004, δηλαδή πολύ μετά την παρέλευση της, ως άνω νόμιμης δεκαήμερης προθεσμίας, ο δε αναιρεσείων δεν προβάλλει με αυτήν λόγους ανώτερης βίας ή άλλου ανυπέρβλητου κωλύματος προς δικαιολόγηση της εκπρόθεσμης ασκήσεώς της.

Συνεπώς, πρέπει να απορριφθεί η κρινόμενη αίτηση, ως απαράδεκτη και να καταδικαστεί ο αναιρεσείων στα δικαστικά έξοδα (άρθρο 476 παρ. 1 ΚΠΔ).

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

Απορρίπτει την από 30 Ιουνίου 2004 αίτηση του Ι. Μ. για αναίρεση της υπ' αριθμ. 229/2003 αποφάσεως του Τριμελούς Εφετείου Δωδεκανήσου. Και

Καταδικάζει τον αναιρεσείοντα στα δικαστικά έξοδα εκ διακοσίων δέκα (210) ευρώ.
Κρίθηκε, αποφασίστηκε στην Αθήνα στις 15 Νοεμβρίου 2005.

Εκδόθηκε στην Αθήνα την 22 Νοεμβρίου 2005.

Ο ΑΝΤΙΠΡΟΕΔΡΟΣ Ο ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ

<< Επιστροφή